

Spedizione in abbon. postale
Poština plačana v gotov.

1943-XXI

Julij — Avgust

Salezijanski vestnik

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

Skupna pošta

Sotrudnikom. — 1. Sotrudnik se imenuje tisti, ki sodeluje s salezijansko družbo s tem, da jo na en ali drug način podpira v njenem delovanju. Veliko je res takih. Dobe se pa tudi taki, ki dobivajo Vestnik, pa niti tiskovnih stroškov ne poravnajo. Vzrok ni skopost, tudi ne malomarnost, pač pa pozabljivost. Ker idajanje Vestnika stane, časi so pa radi vojnih razmer težki, prosimo tiste, ki so doslej pozabili, da se spomnijo in poravnajo po svoji zmožnosti.

2. Če se v pošiljatev Vestnika vrne kaka pomota, če n. pr. kdo ne dobi Vestnika, če je naslov pomanjkljiv in podobno, naj blagovoli obve-

stiti Vodstvo salezijanskega sotrudništva.

Pospeševalcem. — Lahko se zgodi in se je že zgodilo, da je pospeševalec oziroma pospeševalka, ki je dobival po več Vestnikov in jih razdeljeval s svojim okolišu in je bil v svojem okraju marljiv agitator za salezijansko sotrudništvo, umrl, in tako je ondi sotrudništvo umrznilo ali celo popolnoma zaspalo. Da se izognemo takim neprilikam, prosimo blage pospeševalce in pospeševalke, da si za nepredviden slučaj smrti ali bolezni vsak priskrbi gorečega namestnika, oziroma namestnico, in ga natančno pouči v delovanju.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Šinkovec Ana, Gabrska gora;
Marn Uršula, Dobrunje;
Črnkovič Katarina, Livold;
Jordan Jozefa, Šiška;

Troha Frančiška, Čabar;
Klemenčič Anton, Pristava;
Prosen Cecilija, Dobrova;
Adamič Marjeta, Zadolje.

Gospod, daj jim večni pokoj!

SALEZIJSKI VESTNIK

GLASILO ZA * * * * *
SALEZIJSKO * * *
SOTRUDSTVO * * * *

L. XXXIX.

Julij — Avgust

1943/XXI.

Marija z Brezij na Rakovniku

Marija Pomačaj z Brezij in Marija Pomočnica kristjanov na Rakovniku sta dve podobi Marije Device, ki uživata češčenje vsega slovenskega naroda. K Mariji na Brezje so v predvojnem času romali Slovenci iz vseh slovenskih pokrajin. Prav tako k Mariji Pomočnici kristjanov na Rakovnik.

Prav v teh časih sta se pa ti dve podobi, ki jih tako ljubi in časti slovenski narod, približali druga drugi bolj ko kdaj prej. Niti od daleč ni nihče mislil na to zблиžanje in več kot eden je rekel: „Kdo bi si mislil, da bo Marija z Brezij kdaj na Rakovniku.“

Vest o tem se je bliskovito razširila in in zbudila med ljudmi izredno navdušenje. „Marija pride k Mariji,“ se je govorilo po mestu in gotovo je to dejstvo mnogo pripomoglo, da se je toliko ljudi udeležilo pobožnosti.

Prihod Marije Pomačaj.

Kmalu po tretji uri so začele prihajati procesije in so se nad dve uri nepretrgoma zlivale na igrišče ob rakovniškem zavodu. Prva je prišla procesija iz župnije sv. Jakoba, za njo trnovska, za trnovsko stolna, ki je izvajljala največ zanimanja. Na čelu je stopal prevzvišeni gospod škof z velikim križem, sredi procesije pa visoko nad glavami, da je bila vsem vidna, Marija z Brezij, vsa v cvetju. Zvonovi, ki so doslej molčali, so se

slovesno oglasili in z rakovniškega svetišča pozdravljali Kraljico Slovencev. Ljudje so povsod, koder se je podoba premikala, poklekovali in se pobožno križali, prepričani, da prihaja od nje blagoslov, in oči vseh so se obračale vanjo. Ko se je prikazala, so se vsi zbrani v areni obrnili proti vходу; iz vzradoščenih src se je izvil le en vzdih: „Marija, Marija!“ in se zljil v mogočen spev: „O Marija, ves slovenski narod sprejmi v milostno Srce!...“

Kmalu je zakraljevala na oltarju pred ogromnim številom svojih častilcev, in tedaj se je vrstila pesem za pesmijo, molitev za molitvijo, medtem ko so nove procesije med pobožno molitvijo in petjem prihajale druga za drugo in se kakor živa reka pomikale proti areni in se zlivale vanjo. Prostor se je polnil kakor velikanska cerkev in se čezdalje bolj izpreminjal v Marijino svetišče z velikim oltarjem, s katerega je gledal ljubeznivi obraz brezjanske Marije, in več tisoč oči je zrlo vanjo in več tisoč src in ust molilo in pelo, vsi enih misli in z eno prošnjo: „Marija, pomačaj nam!“

Višek pobožnosti.

Ko so se vse procesije zljile v areno in jo napolnile skoraj do zadnjega, je bila videti glava pri glavi in v sončni svetlobi toliko različnih barv,

Prepričani smo, da nam v žalostnih razmerah sedanjih časov ne preostajajo drugi pripomočki kakor nebeški in med temi mogočna priprošnja preblazene Device, ki je bila vsak čas Pomočnica kristjanov.

Pij X.

Marija z Brezij na Rakovniku

da je bil ves prostor, če si ga opazoval od zgoraj, kot vrt, na gosto posejan z vsebarvnimi cvetkami.

Nad dve uri so se zbirale procesije. Ljudje, utrujeni od hoje, čakanja in vročine, so brezdvomno trpeli, a šlo je za nekaj, kar vsi želijo: za mir, za blagoslov narodu, zato niso klonili; kljub utrujenosti in trpljenju so navdušeno molili in peli — vse v spravo božji Pravici.

Ko so bile vse procesije zbrane v areni, se je začela skupna pobožnost. Najprej govor Prezvzišenega. Preprosto, da ga je lahko razumel vsak otrok, je na podlagi fatimskih prikazovanj razložil namen in pomen pobožnosti in povabil ljudstvo k molitvi in zadoščevanju. Nato je vse ljudstvo glasno in odločno izgovorilo Mariji naslednje sklepe:

„Marija, pomoč kristjanov! — V času, ko se posvečujemo Tvojemu brezmadežnemu Srcu, slovesno izjavljamo:

Gospodovih dni ne bomo skrunili s hlapčevskimi deli in grešnim veseljem, temveč jih posvečevali, hodili k maši in pridigi.

Bogokletna beseda ne bo prišla iz naših ust.

Z grehi nečistosti ne bomo omadeževali svojih src.

Zahtevam nespodobne mode se ne bomo vdajali, ker nočemo hudo žaliti našega Gospoda.

Zakonsko in družinsko življenje bomo živeli tako, kakor Bog hoče.

Ogibali se bomo grde sebičnosti in nizkega sovraštva, krivičnosti in grehov jezika.

Skrbeli bomo, da izginejo ti grehi iz našega naroda.

Zadoščevali bomo tudi naprej Jezusovemu in Tvojemu Srcu s pobožnostjo prvih petkov in prvih sobot.

To bodi vodilo in pravilo našega življenja!

Marija! Stoj nam ob strani! Poma-gaj nam! Amen.“

Nato je mogočen zbor zapel „Usmili se, o Gospod.“ Sledil je blagoslov z Najsvetejšim.

Zaključek.

Pobožnost v areni je končana. Ljudstvo še vedno moli in prepeva. Drevzvišeni vzame križ in se na čelu stolne procesije napoti nazaj proti mestu. Kakor da hoče počastiti rakovniško Marijo, ne krene po cesti, po kateri je prišel, ampak se obrne navzgor, da gre vsaj mimo odprtih vrat svetišča Marija Pomočnice kristjanov.

Že so v areni dvigali podobo. Tu se je nudil prizor, ki bo ostal neizbrisen v spominu, ginljiv prizor, ki se je ob njem orosilo marsikatero oko. Ko se je začela podoba pomikati iz arene, je več tisoč belih robcev zavihralo po zraku in pozdravljalo Marijo. In bilo je tiho, kakor da ljudem ginjenje zapira glas; bilo je le mahanje z robci in tiho ihtenje. Bil je prizor, kot da se mati poslavlja od dobrih otrok, ki od ginjenja ne zmorejo besede, ampak le z robci in solzami v očeh pozdravljajo in se poslavljajo od matere. In ves čas, dokler so videli Marijo, jo je spremljalo tiho vihanje robcev.

Slovesno se je Marija z Brezij med pritrkavanjem zvonov pomikala gor

proti svetišču ter se pred odprtimi vrati bogato razsvetljenega svetišča počasi, kakor da se poslavlja od rakovniške Marije, obrnila proti Dolenski cesti in odšla nazaj v mesto.

Ko je brezjanska Marija, spremlja-

na od tisočev, zapustila Rakovnik, so ostali verniki številno prihajali v rakovniško svetišče, ki je ostalo še dolgo v popolni razsvetljavi, ter so kljub utrujenosti še tu pomolili in priporočili Mariji sebe in svojce.

Pred štiridesetimi leti

V pozni jeseni 1901 so prišli prvi salezijanci na Slovensko. Mali grad Rakovnik, danes skrit za velikim poslopjem, je bil prvi njihov dom. V tem malem domu so takoj po prihodu majhno sobo izpremenili v kapelo. Na reven oltar so obesili Marijino sliko. To je bil prvi oltar.

Kakor da jih skrivna moč vleče v to revno kapelo, so takoj začeli prihajati ljudje in poklekati pred Marijino podobo, posvečeno Pomočnici kristjanov. Med temi so bile tudi odlične gospe: baronica Hein, grofica Auersperg, gospe Kos, Vehtič, Alešev, Meden in več drugih, ki so se zanimale za don Boskove naprave. Te plemenite gospe, ki jih smemo imenovati prve dobrotnice, so bile prve, ki so izrekle veliko misel: „Treba bo misliti na večjo kapelo, pred vsem pa na kip.“ Rečeno, storjeno. Minulo je nekaj tednov. Na Rakovnik pride velik zaboj s Tirolskega in v zaboju lep kip Marije Pomočnice kristjanov, kip, ki danes kraljuje na velikem oltarju v svetišču na Rakovniku in ga obdaja več sto zlatih in srebrnih src in zahvalnih podob, ki govorijo kot zahvala za razne prejete milosti.

Že blagoslovitev tega kipa je svedočila, da bo Marija Pomočnica na Rakovniku zatočišče, kamor se bodo z zaupanjem zatekali pomoči potrebni Slovenci. Ko je kanonik Tomaž Kajdiž v spremstvu kanonikov dr. Čekala in Frankheima blagoslovil na prostnem dvorišču, je bilo dvorišče polno Marijinih častilcev. V Desetletnici, ki so jo leta 1911 izdali salezijanci, beremo:

„Dne 26. aprila 1903. se je zbralo na dvorišču ogromno ljudstva. Bilo je popoldne. Pod ozaljšanim hodnikom, sredi cvetic in okraskov, je stal kip Pomočnice kristjanov in je čakal na duhovnika, da ga blagoslovi

in slovesno postavi na ponižen oltar. Slovesen je bil oni trenutek, ko je goreči sočudnik, prečastiti kanonik Tomaž Kajdiž, poskropil kip z blagoslovljeno vodo in potem še ljudstvo, klečeče na širnem dvorišču, in zadonela je pesem in potem godba, in kip se je dvignil in plaval med ljudstvom in blagoslavljal je tisoče ljudi, ki so deloma stali ob potu, deloma pa spremljali kip in se med petjem, med molitvijo in med zvoki vojaške godbe slovesno pomikali v veličastnem sprevodu. Bilo je nad 15.000 oseb.“

To je bila prva procesija Marije Pomočnice kristjanov, ki se odtelej ponavlja vsako leto.

Od tega dne je število častilcev Marije Pomočnice hitro rastlo. Od vseh strani so začeli prihajati romarji. Kapela je postala dokaj premajhna. To je dalo povod, da so začeli misliti na cerkev. Z vso vnemo so se lotili dela, tako da je že sledeče leto bil slovesno blagoslovljen temeljni kamen.

Stolna procesija se pomika proti svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku

Češčenje Marije Pomočnice kristjanov na Rakovniku

Speť smo se lahko prepričali, da si je Marija Pomočnica na Rakovniku pridobila zaupanje slovenskega ljudstva.

Z neko negotovostjo smo se bližali slovesnosti Marije Pomočnice kristjanov. „Romarjev z dežele ne bo. Prvo nedeljo po prazniku Marije Pomočnice kristjanov, ko se je navadno obhajala slovesnost, bo splošna posvetitev brezmadežnemu Marijinemu Srcu, katere ne smemo motiti. Kdaj in kako naj obhajamo praznik?“

Po daljšem premisleku smo se odločili, da naj se to zgodi 23. maja.

Predvečer.

Ko je v predvojnem času na delopust Marijine slovesnosti odzvonilo poldan, so z vseh strani začeli prihajati romarji. Vsak vlak je pripeljal novih. Ob štirih ali petih je bilo svetišče polno. Veselo in obenem ginljivo je bilo poslušati molitve in pe-tje, ki je odmevalo po božjem hramu. Proti večeru je sledila akademija z govori, s petjem in godbo pri lurski votlini, nato pa večerna procesija z lučkami. Kako vabljivo, naravnost očarujoče in obenem spodbudno je bilo vse to za daljne in bližnje romarje.

Letos so se na predvečer pobožnosti omejile samo na cerkev, kjer je bila ob obilni udeležbi slovesna šmarnična pobožnost.

Na praznik dopoldne.

Dopoldanskih slovesnosti se je udeležilo razen okoličanov veliko Marijinih častilcev iz mesta. Le nekaj manjših skupin je prišlo tudi z dežele. Cerkev je bila polna kar pri vseh svetih mašah in lepo število vernikov je prejelo svete zakramente. Posebno slovesna je bila pontifikalna sv. maša, ki jo je daroval mariborski generalni vikar, g. prošt. dr. Maks Vraber. Med sv. mašo je pel zbor salezijanskih gojencev.

Priprava na procesijo,

Kmalu po drugi uri so se začele cele trume ljudstva valiti proti Rakovniku in njegovemu svetišču. Tako se je do pol štirih, ko se je začel govor, napolnilo ne le svetišče, ampak tudi prostor pred njim in vsa pot od glavne ceste do Rakovnika. Notranja dvorišča pa je napolnila mladina, zgornje deklice, srednje pa dečki.

Točno o pol štirih je nastopil govornik, frančiškan p. Odilo Hanjšek, ter poljudno, kakor zna on, in prepričevalno razlagal materinsko skrb in ljubezen Marije Device ter ogreval poslušalce v lju-

Procesija Marije Pomočnice: 1. duhovščina, 2. redovnice, 3. belooblečene deklice s simboli, 4. narodne noše.

bezni do Marije in v zaupanju do Pomočnice kristjanov. Le žal, da ni bilo še zunaj zvočnika, da bi tudi množice, ki so čakale pred svetiščem in na cesti, slišale lepe besede za Marijino čast vnetega govornika.

Procesija.

Po govoru se je začela pomikati procesija. Bila je velika, skoraj nič manjša kakor kdaj poprej, ko so se je poleg Ljubljancev udeleževali tudi zunanji romarji. Udeleženci so javno počastili Marijo Pomočnico in obenem molili za uspeh posvetitve, ki se je naglo bližala.

Letošnja procesija ni bila le velika; bila je tudi lepa, naravnost veličastna. Res je, da ni bilo godb, a bilo je tem več petja in molitve — foliko kakor še nikdar. Namen pobožnosti, da bi Marija izprosila dober uspeh posvetitvi brezmadežnemu Srcu Marijinemu, mir in blagoslov narodu, je letos bolj ko kdaj prej privabljal iz src in ust prošnje k Mariji. Vse je molilo, vse prepevalo.

Procesija se je pomikala v naslednjem redu: Križ — Tri dvojice ministrantov — Gojenci rakovniškega Mladinskega doma s praporom — Bandero Jezusovega Srca — Mladinski dom s Kodeljevega — Kraljica miru, obdana od Križarjev — Gojenci s Sela — Gojenci z Rakovnika s praporom — Bandero sv. Frančiška — Moški — Marijine dekliške družbe z zastavami: Ježica, sv. Jakob, Frančiškanska, Uršulinska, sv. Peter, Trnovo — Marijine družbe žena: sv. Jakob, sv. Peter, sv. Jožef — Narodne noše — Redovnice — Dečki in deklice Marijinega vrtca od sv. Jakoba — Šolski vrtec Hčera Marije Pomočnice — Deklice v barvastih oblekah — Belooblečene deklice z raznimi simboli — Ministranti — Duhovščina — Kip Marije Pomočnice — Drugi del belooblečenih deklic in gospodičen s simboli — Gojenke Jozefinuma — Bandero Marije Pomočnice — Ženske.

V procesiji je korakalo, molilo in pelo do 3500 ljudi, prav foliko ali še več jih je stalo ob poti, kjer se je pomikal sprevod.

Po procesiji.

Procesija se je vrnila skozi cerkev na srednje dvorišče in — kakor kažeta sliki — do zadnjega napolnila širen prostor. Za zaključek je voditelj procesije podelil zbrani množici blagoslov z Najsvetejšim.

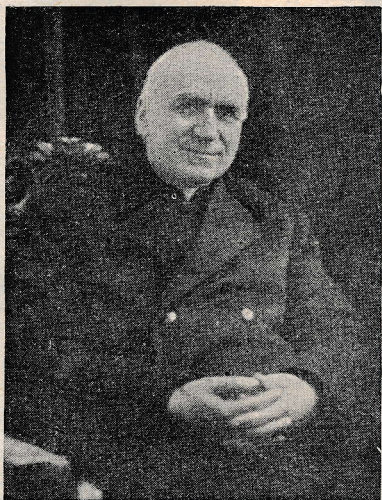
Kip Marije Pomočnice se je nato prenesel od blagoslovnega oltarja nazaj v cerkev. Tu se je nudił prizor, ki se ponavlja vsako leto. Ko so prinesli kip v svetišče, ga je obkolilo ljudstvo in ga poljubljalo, se ga pobožno dotikalo in dvigalo otroke, da so ga tudi oni poljubljali. Z nosilnice pa, ki je bila vsa prepletena s cvetjem in zelenjem, si je vsak želel odtrgati majhen spomin na Marijo in njeno slovesnost.

Bogu in Mariji smo hvaležni za ta dan.

Procesija Marije Pomočnice: 1. fantje, 2. strežniki, 3., 4. belooblečene deklice.

Zlata maša uhovnega predstojnika salezijanske družbe

Dne 27. maja je g. Peter Ricaldone, vrhovni predstojnik salezijanske družbe, daroval v turinski baziliki Marije Pomočnice kristjanov svojo zlato mašo. To naj bi bil notranji salezijanski praznik. Toda spremenil se je v pravo slavlje z odmevom, lahko rečemo, vsega katoliškega sveta, začeniši s svetim očetom. Prejel je več sto čestitk in brzojavk iz vseh delov sveta.

Za zlato mašo so se v veličastni baziliki Marije Pomočnice kristjanov, ki jo je prav ta vrhovni predstojnik za časa svojega predstojništva izdatno povečal in oblekel v bogat marmor in zlato, zbrali najvišji cerkveni in svetni predstavniki: turinski kardinal Mavrilij Fossati, šest škofov, šestnajst višjih predstojnikov redovnih družb, mnogo zastopnikov vojaških in civilnih oblasti, lepo število salezijanskih inšpektorjev in zastopnic Hčera Marije Pomočnice, več kanonikov, profesorjev, učiteljev in zastopnikov raznih društev in stanov. Mašo je spremljal mogočen zbor salezijanskih gojencev, ki je pod vodstvom salezijanskega duhovnika Lavagna mojstrsko izvajal nalašč za to priliko komponirano četverglasno mašo „Missa jubilaris“. Po evangeliju je duhovnik Gvido Favini v lepem govoru opisal zasluge in čudovito delavnost zlato-

mašnika. Slovesnost je zaključil turinski kardinal, ki je podelil blagoslov z odpustkom.

Popoldne ob treh se je v prostrani gledališki dvorani, napolnjeni do zadnjega prostora, vršila velika akademija s petjem, godbo in govori. Nastopali so številni govorniki, vsi navdušeni za ljubeznivega zlatomašnika. Vrhunec navdušenja pa je bil, ko je vrhovni prefekt salezijanske družbe prečital pismo sv. očeta Pija XII., ki se glasi:

„Ko proti koncu tega mesca srečno dovršiš petdeseto leto mašništva, se nam nudi lepa priložnost, da ti podamo javen in všečen dokaz našega spoštovanja in naklonjenosti do tvoje osebe. To nam je prijetno storiti s tem pismom, ker zelo dobro poznamo gorečnost, s katero si vedno deloval v korist Cerkvi in za rast salezijanske družbe. Bilo ti je res vedno in zelo na srečo, da se v družbi, ki jo vodiš, in v družbi Hčera Marije Pomočnice zvesto ohrani in natančno goji duh svetega ustanovitelja Janeza Boska. Zato si s posebno skrbjo podpiral napredek cerkvenih ved, o čemer jasno priča ustanovitev salezijanske visoke šole z modroslovno, bogoslovno in pravno fakulteto, kakor tudi izdaja prekristnega izbora grških in latinskih cerkvenih očetov. Tako si tudi v posebni gorečnosti dal spodbudo misijonskemu apostolatu, ko si osebno obiskal glavne postojanke najbolj oddaljenih misijonov in ustanovil nove zavode za misijonski naraščaj ter z vsemi sredstvi preskrbel številne pošiljlatve novih misijonarjev. Enako so bili pod tvojim okriljem in s tvojim delovanjem odprti novi oratoriji (mladinski domovi), med mladino in ljudstvom pa pospeševan pouk krščanskega nauka; v ta namen si tudi ustanovil novo knjigarno za veroučne knjige in pripomočke. Odprl si nove sirotišnice, povečal število in napredek obrtnih in poljedelskih šol, obhajal s sijajem slovesnosti sv. Janeza Boska, o čemer priča povečava in oplešava cerkve Marije Pomočnice kristjanov v Turinu. Tudi ne smemo prezreti globoke vdanosti salezijanske družbe do sv. stolice in do nas, ki se na-

tančno drži njenih in naših priporočil in želja. Po vsej pravici torej vsi tvoji sinovi in sobratje z veseljem pozdravljajo tvojo zlato mašo, in tudi mi, ko želimo ovenčati splošno veselje tvojih, ti, dragi sin, sredi kritičnih sedanjih razmer in žalostnega časa kličemo od Boga zdravlja in vse dobro. In medtem ko ti želimo

čilo in plodovito starost, podelimo z občuteno ljubeznijo v Gospodu kot izraz naše posebne naklonjenosti tebi, ljubi sin, in vsem članom salezijanske družbe, njihovim sotrudnikom in gojencem, kakor tudi Hčeram Marije Pomočnice in njihovim gojenkam apostolski blagoslov.“

— — —

Zakaj sem sotrudnik?

Če vprašamo salezijanske sotrudnike in sotrudnice, kaj jih je nagnilo, da so se vpisali v sotrudništvo, dobimo različne odgovore. Nekaj takih lahko zberemo iz njihovih pisem in izjav.

Zaradi vzgajanja.

Neki gospod, Ljubljčan, je rekel: „Salezijanska družba mi ugaaja, ker se tako vneto ukvarja z vzgojo mladine in zna občevati z mladino tako, da se mladina nehoče naveže na vzgojitelje in se rada ravna po njihovih navodilih. Zato jo čislam in sem njen sotrudnik.“ — Ta gospod se zaveda, da je krščanska vzgoja mladine za sedanji materialistični čas izredne važnosti in da so krščanski zavodi za sedanje mladino rešilna ladja. V občevanju z dečki in pri njihovem vzgajanju pa vidi, kakor se je sam izrazil, da salezijance spremlja tista potrpežljiva ljubeznivost, ki je dičila sv. Janeza Boska in mu pritegnila množice vzgoje najbolj potrebne mladine, zlasti tiste, ki je med svetom pogrešala ljubečega srca. Mladi ljudje so se čutili srečne pri don Bosku, ker so pač čutili, da jih ima rad in jim je dobrohoten. Zato so pa tudi bili iz ljubezni do njega pripravljeni vse storiti, kar je želel in priporočal. — Podobno se je izrazilo tekom časa mnogo drugih, ki so čitali don Boskov življenjepis in opazovali salezijansko vzgajanje.

Zaradi mladinskih domov.

Mnogim ugaajo salezijanski mladinski domovi, katere je don Bosko imenoval in jih v mnogih krajih še danes imenujejo oratorije. Neki učitelj, velik prijatelj mladine, se je pred kratkim izrazil: „Vaši mladinski domovi so za mesta velika dobrota.

Koliko dečkov, za katere se starši nič ne brigajo in so prepuščeni sami sebi, vedno v nevarnosti, da zaidejo v slabo družbo, najde v vaših mladinskih domovih dnevno zavetje in poleg vsevrstnih zabav dobro vzgojo. — Iz lastne izkušnje lahko rečem, da se v šoli čuti vpliv vašega delovanja. Salezijanski mladinski domovi zaslužijo priznanje in podporo.“

Zaradi misijonstva.

Nekatere je potegnilo v sotrudništvo misijonsko delovanje salezijanske družbe. Sotrudnica z dežele piše: „Vaša družba stori v misijonih mnogo dobrega in sem hvaležna, da ste me sprejeli v sotrudništvo. Potrudila se bom, da ne bom sotrudnica samo na papirju, ampak tudi v dejanju.“ Podobno se je izrazilo že več drugih sotrudnikov in sotrudnic, ki so zlasti zaradi misijonskega delovanja naklonjeni salezijanski družbi in delavni sotrudniki.

Zaradi don Boska.

Mnogo jih je pristopilo v sotrudništvo in so postali dobri sotrudniki, ko so prečitali življenjepis sv. Janeza Boska, ki jih je tako prevzel, da so z vstopom v sotrudništvo hoteli priti v tesnejšo zvezo z don Boskovo družbo. Koliko pisem je došlo s tole in podobno vsebino: „Čital sem don Boskov življenjepis in sem se navdušil za njegovo delo, zato prosim, da me uvrstite med sotrudnike.“ V življenjepisu so spoznali don Boskovo gorečnost in njegovo neutrudljivo delovanje za zveličanje duš in tista nadnaravna čuda, ki so spremljala njegovo delovanje, in so zaželeli postati s sotrudništvom podporni člani in delavci.

Ljubljanski škof govori 25.000 vernikom pred brezjansko Marijo Pomagaj 29. majnika 1943 na Rakovniku.

Zaradi delavnosti salezijanske družbe.

Dobe se tudi taki, ki občudujejo neumorno delovanje salezijanske družbe in bogate sadove, ki jih je v kratki dobi rodilo, in so hoteli postati deležni tega delovanja in uspehov s tem, da so se vpisali v družbo sotrudnikov in se zdaj zavzemajo skupno s salezijansko družbo za čast božjo in zveličanje duš. „Vaša družba veliko dela in dosega krasne uspehe — beremo v nekem pismu — zato sem zadovoljen, da ste me vpisali med Vaše sotrudnike. Skušal bom sodelovati po svojih zmožnostih.“

Zaradi Marije Pomočnice kristjanov.

Posebno veliko je takih, ki so se vpisali v sotrudništvo, ker so videli, da je Marija sama po sv. Janezu Bosku dala začetek salezijanski družbi; da je bil don Bosko apostol češčenja Marije Pomočnice kristjanov in da salezijanska družba po zgledu svojega ustanovitelja z vso verno in vsepovsod razširja to češčenje. Prav zaradi tega delovanja na mnogih krajih imenujejo Marijo Pomočnico kristjanov „Don Boskova Marija“, ali pa „Salezijanska Marija“. Razširjanje Marijinega češčenja ugaja mnogim,

zlasti takim dušam, ki same ljubijo Marijo in se vesele njenega češčenja, in prav to jih je nagnilo, da so se vpisali. V potrdilo temu bi iz pisem dobrih sotrudnikov in sotrudnic lahko sestavili celo knjigo, ki bi kaj jasno kazala, kako jih prizadevanje za čast Marije Pomočnice kristjanov veže s salezijansko družbo in vzpodbuja k požrtvovalnemu delu.

Zaradi odpustkov.

Velik nagib za vstop v salezijansko sotrudništvo so slednjič premnoži odpustki, katere je sveta Stolica podelila sotrudnikom in sotrudnicam. Popoln odpustek pod navadnimi pogoji v vseh Gospodovih in Marijinih praznikih in v toliko drugih dnevih. Poleg popolnih odpustkov še toliko nepopolnih! In potem odpustek dela: za vsak pobožen vzdihljaj med delom, tudi samo za vzdih Jezus, za vzdih Marija vsakokrat 400 dni odpustka, enkrat na dan pa popoln odpustek. Koliko dušnega bogastva si lahko zbere, koliko časnih kazni se lahko reši v enem samem dnevu! Misel na te dušne zaklade jih je že mnogo privabila v salezijansko sotrudništvo in jih krepi in navdušuje za delo.

Naj bodo ti nagibi, ki smo jih podali na podlagi pisem in izrekov sotrudnikov, mnogim v spodbudo, da se bodo rade volje vpisali v salezijansko sotrudništvo in s podpiranjem salezijanske družbe sodelovali z njo pri širjenju božje časti in za zveličanje duš! Da bodo spoznali, kolikega pomena je salezijansko sotrudništvo, podamo za zaključek besede sv. Janeza Boska, ki jih je on sam zapisal v svojem zadnjem pismu, naslovljenem na sotrudnike:

„Brez vaše pomoči, blagi sotrudniki in sotrudnice, bi bil mogel storiti bore malo ali kar nič; po vaši radodarnosti smo pa s pomočjo božje milosti obrisali mnogo solza in rešili mnogo duš. Z vašo pomočjo smo ustanovili dokaj zavodov in zavetišč, v katerih se vzdržuje več tisoč sirot, ki smo jih oteli iz zapuščenosti, rešili nevarnosti brezverstva in nenravnosti in jih s skrbno vzgojo in s poučevanjem napravili za dobre kristjane in poštene državljane.

Z vašo pomočjo smo ustanovili misijone na skrajnih mejah sveta, v Patagoniji in na Ognjeni zemlji; poslali smo več sto evangelijskih delavcev, da obdelujejo in širijo Gospodov vinograd.

Z vašo pomočjo smo v marsikateri deželi in pokrajini ustanovili tiskarne in razširili med ljudstvom milijone knjig in listov za obrambo vere, za probujo pobožnosti in za ohranitev nravnosti.

Z vašo pomočjo smo tudi zgradili mnogo cerkva in kapel, kjer bo skozi stoletja dan na dan donela hvala Bogu in presveti Devici in se bodo reševale duše.

Da se je vse to in še mnogo kaj drugega moglo storiti, gre po mojem prepričanju hvala takoj za Bogom vaši radodarnosti, zato čutim pred koncem zemeljskega potovanja pravo potrebo, da dam duška svoji globoki hvaležnosti in da se vam iz dna srca zahvalim.“

— — —

Iz naših zavodov

SELO.

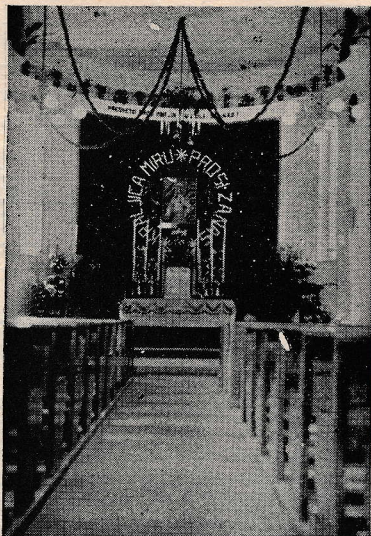
Ko smo se zadnjič na kratko oglasili s Sela, smo dejali, da naj zadostuje, če rečemo, da je pri nas kar prijetno in pisano življenje. Danes pa naj vam nekoliko bolj obširno povemo nekaj iz našega veselega gnezdeca. Veselega pravim, ker je v našem zavodu vedno veselo. Celo med delom ne more ta ali oni prikrivati svojega veselega razpoloženja, ter si mimogrede kakšno zapoje.

Edino, kar nas je v začetku leta nekoliko vznemirjalo, je bilo to, ker smo začasno izgubili lepo gledališko dvorano. Pa smo tudi temu znali od pomoči. V obednici smo postavili oder, prinesli smo kulise in zavese in skrbi je bilo konec. Tekom šolskega leta smo imeli v „novi dvorani“ več prireditev. Naj omenim le obhajanje godu g. ravnatelja, praznovanje Miklavža in Brezmadežne, božični večer, proslavo sv. Janeza Boska in slovesno prireditev ob zlati maši našega vrhovnega predstojnika. Med drugimi smo zadnje čase zaigrali tudi lepo uspeli igri: „Valovi strasti in

ljubezni“ ter „Ne pričaj po krivem“.

Letos smo imeli tudi čast, da nas je večkrat obiskal zviti Pavliha s svojim včasih zelo izbranim spremstvom. Žlahti mlajši so ga vedno nestrpno pričakovali. Vedno nam je povedal kakšno okroglo in nam povedal kaj novega.

Kadar pa se je Pavliha kje zamudil in nas ni utegnil obiskati, smo zamašili vrzel z raznimi skioptičnimi predavanji. Občudovali smo aeroplane, balone in podmornice, obnavljali smo si pravljice, ki smo jih včasih doma poslušali, hodili smo z Napoleonom na vojsko. Kar prehitro so nam minili nedeljski popoldnevi.

Naj povem še kaj o mesecu maju, ki je bil letos v našem zavodu nekaj posebnega. Naša kapelica je imela ta mesec popolnoma drugo lice kot sicer. Vedno je bila v svežem zelenju, vencih in cvetju. Slika Marijinega Srca, ki je blestela na lepo okrašenem glavnem oltarju, nas je ves maj, zlasti ob večernih šmarnicah spominjala na dan, ko se bomo vsi posvetili Marijinemu Srcu. Potrudili smo se, kolikor smo pač mogli, da smo zvesto spolnjevali duhovne cvetke, ki smo jih vsak dan v maju dobivali pri večernih govorih. Na posvetitev smo se pripravljali tudi s prisrčnimi akademijami, ki smo jih imeli vsako soboto zvečer pred posebnim, za to priliko pripravljenim Marijinim oltarčkom.

Že 29. maja — na spokorni dan pred posvetitvijo — smo na skupni akademiji, posvečeni Marijinemu Srcu, vsi slovesno obljubili Mariji, da je ne bomo več žalili, pač pa ji bomo zadoščevali tudi za grehe drugih in bomo vsak dan molil rožni venec. Prav iz srca nam je prišla ta obljuba,

zato smo jo tako prisrčno in navdušeno izrekli.

Ko smo 30. maja praznovali v našem zavodu praznik Marije Pomočnice, se je vsa zavodova družina posvetila prečistemu Srcu Marijinemu. Ob tej priliki nam je g. ravnatelj povedal in razložil pomen te posvetitve. Med drugim je dejal: „Kakor se je pred štirimi leti zavod posvetil Srcu Jezusovemu, tako se danes posveča tudi Marijinemu Srcu. Kakor Srce Jezusovo kraljuje v našem zavodu, tako naj odslej kraljuje tudi Marijino Srce.“

Zadnjega maja pa smo imeli zopet lep, svojevrsten praznik. Po šmarnični pobožnosti smo v procesiji prenesli sliko Marijinega Srca, ki je ves mesec maj kraljevala na glavnem oltarju, v zavodovo poslopje in jo ustoličili na vidnem mestu. Del velikega hodnika, kamor smo prenesli sliko, je bil spremenjen v kapelico in lepo okrašen. Na lepo pripravljeni nosilnici so fantje - obrtniki nosili Marijino podobo, vsi pa smo med potjo prepevali Marijine pesmi. Po blagoslovitvi smo podobo pritrdili na steno kot znak, naj odslej poleg Jezusovega Srca tudi Marijino Srce kraljuje v našem zavodu.

LISIČJE.

Čudovito je odjeknil po vseh slovenskih krajih klic Fatimske Kraljice sv. rožnega venca. Ves narod se je zgani in obrnil svoje oči k njej, ki mu je že stoletja in stoletja bila Pomočnica in Tolažnica. Temu vse ljudskemu gibanju se je pridružilo tudi Lisičje z vso okolico. Že udeležba pri pobožnosti prvih sobot je bila lepa. Za šmarnice pa je bila kapelica večkrat premajhna. K notranji vnemi so po svoje pripomogli tudi zunanji vplivi: oltar je dobil prelepo ozadje iz svilenih zavese, vsa kapelica je bila preslikana, nad podobo Marijinega Srca pa je ves majnik v lučkah žarel Marijin monogram. Vsi šmarnični dnevi so bili nepretrgana priprava za dan posvetitve, s katerim smo združili praznik Marije Pomočnice.

Že teden pred praznikom je dal slutiti, kakšno zmagoslavje bo doživela Marija Pomočnica. Vse okoliške vasi so bile na nogah. Dekleta

in matere so pletle vence, fantje in moške pa pripravljali mlaje. Zadnja dva dneva je skoro vse drugo delo počivalo — in to ni bila majhna žrtev! — vsi smo delali za praznik: postavljali mlaje, obešali vence, krasiли oltarje.

Na praznik sam — 30. maja — smo dopoldne pri vseh treh mašah kar moči slovesno opravili posvetitev Marijinemu Srcu. Popoldne pa so se že pred drugo uro od vseh strani začele zgrinjati množice Marijinih častilcev, da je bil ves obširni prostor okoli laniške podružnice skoro premajhen. Ob treh je stopil na zasilno prižnico pridigar g. dr. Alojzij Tomc in v lepih besedah predstavil poslušalcem Marijo Pomočnico in njenega apostola sv. Janeza Boska. Nato pa se je po poti od laniške podružnice proti lisiškemu gradu razvila procesija s kipom Marije Pomočnice.

Čudovita je bila ta procesija. Povejmo najprej, da je bila pobožna: molitev in petje, petje in molitev od prvih do zadnjih vrst; in vsi smo šli v procesiji, radovednost pasočih gledalcev ni bilo. Pestra in številna je bila ta procesija: spredaj dolge vrste mladine, za njo še daljša vrsta fantov in mož s prelepima praporoma

laniške in gumniške podružnice, nato Marijina družba in tretji red iz Šmarja, belooblečeni drobiž, ministrantje in duhovščina s kipom Marije Pomočnice; za tem lepo število narodnih noš in sotrudnic, nato pa nepregledna vrsta deklet in žena. In še edinstvena pot, po kateri se je vila procesija: med pisanim cvetjem poljskih in travniških rož, med zelenim valovjem ječmena in pšenice, mimo temnih slavalokov molniških gozdov; vse to pa ožarjeno z žarkim bleskom majniškega sonca.

Vsa procesija se je zlila na lepo okrašeno notranje grajsko dvorišče. Tu je vsa množica — preko 2500 ljudi — odpela litanije, obljubila svoji zaveznici zvestobo in prejela blagoslov z Najsvetejšim. — Le počasi in kar neradi so se ljudje po sklepu pobožnosti začeli razhajati, razpravljajoč o neizbrisnih vtisih slavlja, ki ga je Marija Pomočnica na tem lepem koščku slovenske zemlje ta dan doživela. — Naj tu dodamo v svojem imenu in v imenu okoličanov besedo iskrene zahvale dušnim pastirjem iz Šmarja, ki so z vso faro in s svojo udeležbo tako zelo pripomogli, da je prvi praznik Marije Pomočnice v Lisičjem nad vse lepo uspel.

Prosimo naše dobre sotrudnice in sotrudnike, zlasti gospe župnike, da napotijo mladeniče, ki bi bili voljni, posvetiti se delu v salezijanski družbi, v najbližji salezijanski zavod, ali naj se pa obrnejo na Salezijanski inspektorat, Rakovnik, Ljubljana 8.

Don Baskava vzgojna načela

Preziranje nadnaravnega in protiverski nauki so se čim dalje bolj širili po svetu. Zanikanje verskih resnic je vrglo ubogo mladino v brezno hudobij. „Rešimo narod, rešimo mladino!“ so klicali človekoljubni misleci in iskali pomoči. Vse so poskusili. Iskali so rešitev v svetnih vedah, a zaman; s svetno znanostjo so polnili glave, a srce je še bolj omrznilo. Krepost je ostala v željah, zlo se je množilo, nenravnost se je širila, odpirale so se prisilne delavnice, ječe so

se polnile z nesrečno mladino. Novi vzgoji je nekaj manjkalo. Manjkal je najbolj koristen, najbolj potreben del: manjkalo je verske podlage. Modroslovje brez Boga je nezmožno, da bi obudilo glas vesti, da bi vtilo čut dolžnosti, da bi vdihnilo čisto ljubezen.

Morala je priti pomoč od zgoraj. Bog, ki v svoji previdnosti pošilja Cerkvi in družbi potrebnih pripomočkov, je v minulem stoletju obudil moža, ki je smatral vedo za pripomoček, ljubezen za te-

melj vzgoje. Ta veliki apostol je začel na nov način vzgajati mladino. V začetku so se mu posvetnjaki posmehovali, pozneje pa, ko so videli njegove vzgojne uspehe, so proglasili njegovo vzgajanje za najboljšo, najizdatnejšo.

In v čem obstoji to vzgajanje? Kako vzgajajo salezijanci mladino? Najprej ji razlože pravila, nato pa jo tako nadzirajo, da nima priložnosti grešiti. To se pa doseže le s stalnim nadzorstvom. „Bodite vedno sredi mladine,“ pravi don Bosko, „povsod jo prehitite. Z vašega obličja naj ne seva ostrost in osornost; prijaznost in ljubezen naj bo znak salezijanskega vzgojitelja. Bodite z dečki kakor očetje, kakor bratje in prijatelji! Stopite tako, da bodo dečki želeli vaše navzočnosti, da se bodo veselili z vami občevati, z vami govoriti, se z vami zabavati in vam odkrivati svojo notranjost!“

Morda kdo poreče: „To vzgajanje zamori spoštovanje do vzgojiteljev.“ Nasprotno. Don Boskov način vzgajanja zbudi v srcih gojencev ljubezen in odkritosrčnost do vzgojiteljev. Srce pa, ki ljubi, se boji žaliti, uvidi takoj svoj pogrešek in se varuje vsega, kar bi moglo raztrgati vezi ljubezni. In če se je pregrešil in opazil, da je razžalil vzgojitelja, se trudi, da bi popravil svoj pregrešek in se spet sprijaznil z vzgojiteljem.

Kako doseči sad te vzgoje? Poslušajte! Don Bosko priporoča predstojnikom zavoda, naj bodo vedno med dečki. Učiteljem priporoča, naj nikdar ne puste dečkov brez nadzorstva in brez dela. Preskrbijo naj jim potrebnega razvedrila in naj jim puste o prostem času popolno prostost pri igranju. Tudi telovadbo, god-

bo, izprehode in gledališče priporoča don Bosko kot koristno sredstvo za zdravje in nramnost. Najboljši pripomoček dobre vzgoje je pa pogostna spoved in sveto obhajilo. „Pogostna spoved, pogostno sv. obhajilo, vsakdanja sv. maša,“ pravi don Bosko, „so stebri, ki vzdržujejo vzgojevališče, v katerem se vzgaja brez palice.“ In nadaljuje: „Nikdar pa ne silite dečkov k zakramentu, pač pa jih k temu vzpodbujajte in jim nudite priložnost. V pogovorih, pri duhovnih vajah, pri pridigah in v devetdnevnih naj se poudarja lepota, veličina in svetost naše sv. vere, ki vsebuje tako lahka sredstva, kakor so sveti zakramenti, ki prinašajo toliko koristi človeški družbi ter nam zagotovijo mir srca in dušno zveličanje. Tako bodo dečki nehote dobili spoštovanje do svete Cerkve in bodo radi prejemali svete zakramente.“

To so besede sv. Janeza Boska. To so načela don Boskovega in salezijanskega vzgajanja.

Ta načela lahko uporabljajo tudi starši doma pri svojih otrocih. Skrbno naj pazijo, kje so otroci in kaj delajo, da jim preprečijo občevanje s slabimi tovariši. S svojo ljubeznijo naj si navežejo njihova srca tako, da bodo otroci iz ljubezni do staršev prisiljeni delati in živeti po željah staršev. S svojim zgledom v govorjenju in obnašanju naj jim kažejo pot, ki naj jo hodijo, kar bodo otroci, ko vzljubijo starše, radi storili. Priporočajo naj jim molitev, zlasti pogostno spoved in sv. obhajilo. S takim vzgajanjem zagotove sebi dobre otroke, otrokom pa srečno bodočnost.

Iz salezijanskih misijonov

Ognjena zemlja.

Celo najjužnejši del Patagonije in najbolj južne ameriške otoke je božja Previdnost izročila don Boskovim sinovom, da ondi oznanjajo besedo božjo in širijo sveto vero. Magellan je leta 1519 prvi prepotoval to pokrajino. Ker je na več krajih opazil goreče grmade, katere so kurili divjaki, je to pokrajino imenoval „Ognjeno zemljo.“

Ko so prišli prvi salezijanci na Ognjeno zemljo, so bili ondojni prebivalci večidel divji. Kakor živali so

živeli po gozdih in votlinah. Hranili so se največ z ribami, katere so z velikim veseljem lovili. Spali so v kočah, spletenih iz vej, ali pa v podzemskih jamah. Sredi vsake koče je stalo ognjišče, okrog katerega so posedali divji prebivalci, pekli ribe in si grel od mraza otrple ude. Čokata telesa so pokrivali s kožami morskih psov. Oboroženi z močnim lokom in puščicami, so hodili na lov in se branili pred divjimi zvermi. Lov je bilo njihovo glavno in najljubše opravilo.

Po značaju so bolj bojazljivi kakor divji. Verujejo v dobrega in hudobnega boga. Pogosto molijo h hudobnemu bogu in ga prosijo, naj jih pusti v miru.

Apostolski prefekt msgr. Jožef Fagnano se je leta 1886 prvi izmed don Boskovih sinov napotil na Ognjeno zemljo. Dne 31. oktobra se je vkrcal v Buenos Airesu s petindvajsetimi vojaki, šestimi mulami in petdesetimi ovčami. Morje je bilo ves čas mirno in je že 20. novembra lahko pozdravil novi svet, vzdodno Ognjeno zemljo.

Prvi se je izkrcal kapitan z dvajsetimi vojaki in šestimi mulami. Zdaj šele se je začelo težavno življenje. Ko so mule skočile v vodo, so se prefrgale vezi. Namesto da bi splavale proti obali, so se obrnile v nasprotni smeri. Lahko si mislimo, kako vznemirjen je moral biti poveljnik, ko je videl, da se mule čezdalje bolj oddaljujejo od suhe zemlje. K sreči je vojak pravočasno dohitel eno mulo in z njo sledil drugim, da jih je končno obrnil nazaj proti obali. Ker niso mogli približati ladje suhi zemlji, bi brez mul ne mogli prenesti prtljage na suho.

Drugo jutro je msgr. Fagnano pod milim nebom opravil sveto daritev. Ko so se nekoliko odpočili, so se napotili proti zapadu. Tu so zagledali prve divjake, ki so, zapustivši svoje koče, plašno bežali. Vojaki so jih zasledovali in jih vabili z vsevrstnimi

igračami, a divji prebivalci se niso približali. Bežali so in se skrivali med gostim grmičevjem ter metali zastrupljene puščice na nepoznane tujce.

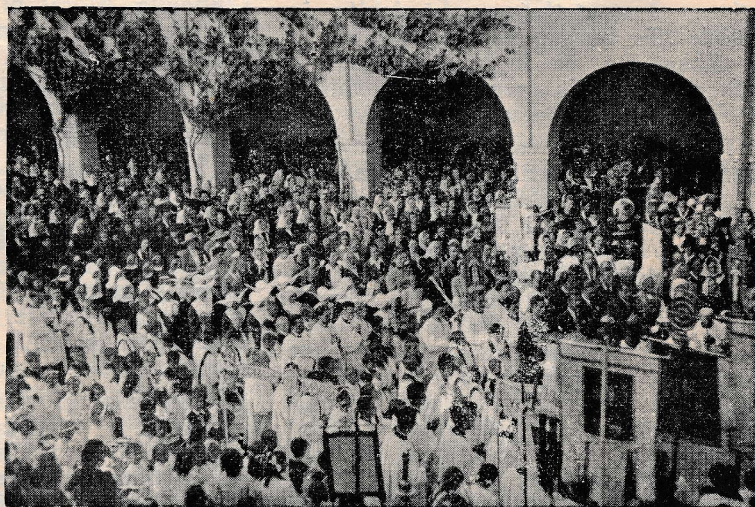
Poveljnik je opazil nevarnost in ukazal vojakom, zasledovati divjake z meči. Tu se je zgodilo nekaj, česar nihče ni pričakoval. Zastrupljena puščica je zadela poveljnika v čelo, da se je zgrudil in obležal mrtev.

Poveljnikova smrt je vžgala v vojaki željo po maščenju. Zgrabili so za puške in obsuli divjake s svinčcem.

Ko je msgr. Fagnano opazil maščenje, se je zjokal. Karal je krute vojake in objokaval uboge divjake. Ranjene pa, ki so ječali v hudih bolečinah, je tolažil in jim obvezoval rane.

Še bolj pretresljiv je bil prizor proti večeru. Žene in otroci umrlih in ranjenih so prihiteli k ubogim žrtvam in obupno jokali. Nikakor se niso dali utolažiti. Vso noč so ostali na prostem in ondi jokali, vpili in divje tulili.

S težkim srcem se je drugi dan msgr. Fagnano s svojim spremstvom ločil od kraja, kjer je vladala smrtna žalost in se napotil dalje. Preobširno bi bilo govoriti o vseh težavah, ki so se zoperstavljale med širnim močvirjem. Zadostuje povedati, da so sredi pota morali odložiti prtljago in brez nje nadaljevati težavno potovanje.

Po procesiji Marije Pom. kr. na dvorišču — blagoslov z Najsvetejšim.

Po devetdnevem potovanju so prišli do deroče reke Rozas. Na drugi strani reke so opazili lepo število koč. S težavo so prebredli reko. Eden izmed vojakov je utonil.

Da bi se ne ponovil žalostni prizor prvega dne, je msgr. Fagnano ukazal vojakom, naj mu sledijo od daleč, on se je pa z zdravnikom Segersom počasi bližal divjim stanovanjem. Komaj so divjaki opazili tujca, so že divje bežali, in od vseh strani so frčale puščice. Marija ju je varovala, da ju ni nobena zadela.

Da bi se divjaki pomirili, sta se misijonarja z dvignjenimi rokami bližala in s tem pokazala, da nimata orožja. Ko so divjaki to opazili, so tudi oni vrgli orožje od sebe in se počasi približali. Misijonarja sta jih obdarovala z zvončki in drugimi igračami. Ko so to videli drugi divjaki,

so se tudi oni približali, in kmalu je lepo število divjakov spremljalo tujca. Vse so hoteli videti, vse potipati.

Po kratkem počitku so se obrnili proti jugu. V začetku so divjaki navadno bežali in se poskrili po gozdih, ko so pa opazili prijazna znamenja, so se počasi približali.

Msgr. Fagnano je na ta način prepotoval Ognjeno zemljo v vsi njeni dolžini. Pozneje se je še večkrat povrnil in slednjič ondi postavil misijonsko hišo, kjer danes stanujejo salezijanski misijonarji in oznanjujejo po Ognjeni zemlji božjo besedo. Hišo so razširili in tik nje zgradili veliko cerkev, kjer se divjaki zbirajo k molitvi. Misijonarji so naučili divjake graditi hiše in zdaj je videti na Ognjeni zemlji že cele vasi zidanih in lesenih poslopij.

Ljudevit Olive

salezijanski misijonar

Don Bosko ga je vzel na muho, ko se je mudil v hiši njegovih staršev. Bilo je to v Marseju sušca meseca 1883. leta. „Pazite, gospod Olive,“ je dejal svetnik očetu, „don Bosko je tat“. Pri tem pa je obšel s pogledom trinajstero otrok, ki so se stiskali okoli mize kakor trinajst ptičic v gnezdu.

Don Bosko se je s pogledom ustavil na šestnajstletnem Ljudevitu in rekel: „Ta bo pa moj.“

„Zakaj ne, če je božja volja,“ je odvrnila mati in srce ji je zadrhtelo.

To je bila božja volja.

Ljudevit se je rad in takoj odzval don Bosku. Začutil je, da ga kliče Bog. Leto preizkušnje je prebil v Foglizzu v Italiji. Tu so prišle prve težave. „Res, skromno jedo pri don Bosku,“ je rekel nekoč mantovski kanonik, poznejši sv. oče Pij X., ko je bil pri don Bosku. To je čutil tudi naš Ljudevit. Kmalu ga je zadela nova preizkušnja. Huda pljučnica ga je položila na posteljo. Poklicali so najboljše zdravnike, toda zaman. Tedaj je imel don Bosko sanje, ki jih sam takole pripoveduje:

»Ne vem,« pravi, »ali sem spal ali

bedel. Nenadoma je okoli mene zasijala silna svetloba in zaslišal sem nekak šum. Iz daljave se mi je v številnem spremstvu približala lepa gospa. Njihovi obrazi so tako žareli, da je vse drugo kar potemnelo. Tedaj se je skrivnostna gospa, ki se je zdelo, da vodi vso trumo, ustavila in mi rekla: „Ponižna dekla sem, ki jo pošilja Gospod, da ozdravi tvojega Ljudevita. Moral bi zapustiti ta svet, ali, da se na njem razodene slava božja, bo živel in skrbel za svojo dušo in za duše drugih. Jaz sem tista, kateri „je velike reči storil On, ki je mogočen, in je njegovo ime sveto“. Amen.«

Drugi dan je Ljudevitu bilo mnogo bolje. Kmalu je popolnoma ozdravel. Zavezal se je z redovnimi zaobljubami, postal salezijanec in nato duhovnik. Dvajset let je deloval v različnih zavodih svoje francoske domovine. Nato je šel l. 1906. na Kitajsko na novo delovno torišče.

Novi kitajski misijonar je deloval nekaj let v sirotišču v Makau. Nato so ga predstojniki poslali v pokrajino Jeung-Shan in mu zaupali čez milijon duš. Bil je zadovoljen. Nekemu sale-

Salezijanska mučenca mgr. Versiglia in Caravario, ki so ju kitajski komunisti pobili.

zijancu na Francoskem je pisal: „Postal sem Kitajec, pravi Kitajec. Po čemer sem hrepenel pet in dvajset let — da bi deloval med Kitajci — sem dosegel.“

Bil je visoke postave, blage besede, neskončno potrpežljiv in z nasmehom na ustnah, ki mu ni nikoli ugasnil. Samo ena težava ga je vedno spremljala. Ni se mogel dobro naučiti kitajščine. Ko je nekoč hotel povedati, da so čevlji predragi, je zaradi majhne napake v naglasu nastalo tole: „To zemljo so napadli vragi.“ Drugič spet, ko je svaril starše, da naj krščansko vzgajajo svoje sinove, so njegove slabo izgovorjene be-

sede izzvenele: „Ne pretepajte svojega dekleta“, kar je tudi dober nasvet.

V misijonih je imel veliko uspeha. To pa predvsem zaradi goroče molitve. Uporabil je vsako priliko, da bi „se pogovarjal s svojim ljubim Bogom“.

Posebno spretno je znal vzgajati domače poklice. Mnogo mladih fantov je poslal v semenišče v Makao in Kanton.

Nekoč je našel fanta, ki je imel vse lastnosti za dobrega duhovnika. Samo nečesa ni imel: sredstev. Kaj je tedaj storil vrli gospod Olive? K sebi ga je vzel za kuharja in mu dal dobro mesečno plačo, s katero je pod-

piral svoje starše. Počasi in tiho, pod vplivom svetega življenja očeta misijonarja je fant sam prišel do misli na duhovski stan.

„Oče, nekaj bi ti rad povedal. Že dolgo mislim o tem, pa si ti nisem upal povedati. Rad bi bil duhovnik. Ali ni zame to že prepozno?“ Imel je že 19 let.

Dobri misijonar je odgovoril:

„Prepozno? Nikakor ne! Toda, kako si prišel do te misli?

„Premišljeval sem, kako od daleč si ti prišel, kako si se odpovedal udobju in vzljubil žrtev misijonskega življenja, samo da bi nas rešil. Zato bi tudi jaz rad postal misijonar.“

Večkrat so drugi želi, kar je on sejal. „Nekega jutra“, pripoveduje misijonar Versiglia, ki je pozneje umrl mučeniške smrti, „je prišel k meni tujec in me prosil:

»Oče, krsti me!«

»Kar brez priprave? Znati moraš najprej krščanski nauk.«

»Znam krščanski nauk, oče. Kar vprašaj me. Tu je knjiga!« In potegne iz žepa katekizem.

»Kdo ti je dal to knjigo?«

»Oče Olive, že pred nekaj leti, ko smo skupaj potovali iz Makaa v Shok Koj.«

Oče Olive in msgr. Versiglia sta tako razširila salezijansko misijonsko delo na Kitajskem, da jima je sv. stolica zaupala posebno pokrajino. Oče Olive je dobil okrožje Nam-Jung, ki je štel preko dva milijona prebivalcev. Komaj je prišel na novo torišče, je bil priča divjemu obračunavanju dveh političnih strank: Severnjakov in Južnjakov.

Nam-Jung je bil v rokah Južnjakov, toda zanj so se borili tudi Severnjaki. Ker se Južnjaki niso čutili dovolj močne, so se umaknili iz mesta. Medtem pa se je oblasti polastila poulična drhal, ki je začela krasti in ropati. Da bi preprečili še večjo nesrečo, so meščani poslali poslanca k Severnjakom, da naj pridejo in naredi v mestu red. Komaj pa so odposlanci odšli iz mesta, so ga Južnjaki napadli in zavzeli. Ko so nato na poziv odposlancev prišle prednje straže Severnjakov, so bile sovražno sprejete. Zato so se Severnjaki zakleli, da se bodo maščevali nad mestom, ker so bili prepričani, da so

jih zvabili v zasedo. Z vso silo so udarili na mesto, pogнали nasprotnike v beg in opustošili mesto. V tem me-težu oče Olive ni izgubil glave. Zbral je vso svojo čredo na mali misijonski postaji. Čez dva tisoč beguncev se je zbralo okrog njega. Prebrisanost in pogum očeta Oliveja je rešila vse.

V neki vasi tistega kraja so ubili kmetje misijonarja. Nihče ni smel iti več tja. Tedaj se je oče Ljudevit odločil, da gre on. S sabo je vzel enega katehista.

Ko sta se prikazala v vasi, ju je obkrožila četa radovednih otrok. Neka-teri so začeli hujskati, da bi bilo treba prišlecema zaviti vrat.

»Ali vam nisem rekel, da ne smeva priti,« se je pritožil katehist.

Očetu Ljudevitu ni izginil smehljaj z obraza. Obrnil se je k onim, ki so kazali največjo mržnjo, in rekel:

»No, povejte mi kaj o misijonarju, ki ste mu dali vozni listek za oni svet!«

Razbojnike je ta ljubeznivost pre-magala. Razgovorili so se na dolgo in široko in valili vso krivdo na ne-dolžno žrtev. Po malem se je okoli misijonarja zbrala vsa vas. Milost božja je začela delovati. Povabili so ga, naj bi jih obiskal še večkrat, in mnogi so se zopet vrnili v naročje Cerkve.

Olive se ni zadovoljil samo s pri-digovanjem. Sklenil je dati v roke svojim dragim Kitajcem tudi dobro knjigo. Lotil se je težkega dela, da bi napisal v kitajskem jeziku življe-nje sv. Janeza Boska. V ta namen je zbral vse, kar se mu je zdelo na don Bosku najlepše in najzanimivejše. Ni miroval, dokler ni dovršil tega dela. Njegova knjiga je bilo prvo delo, ki ga je tiskala nova salezijanska tiskar-na Kitajskem.

Leta 1919. se je skončalo delo očeta Ljudevita. Še enkrat je obiskal svojo čredo v Jeung-Shanu. Na poti je zbolel za tifusom. Prepeljali so ga v bol-nišnico v Kanton. Msgr. Versiglia je bil pri njem, ko je 18. kimovca 1919. kot angel veselo, s križem in molkom v rokah, izročil svojo lepo dušo Bogu. Umrl je res svetniške smrti.

Njegov pogreb je bil pravo versko slavje v poganški Kitajski. Pokopan je na kantonskem pokopališču med

očeti zunanjih misijonov. Njegov spomin pa živi še danes med verniki v pokrajinah v katerih je deloval.

Bog je obilno blagoslovil kraj njegovega dela. Tu sta padla dva salezijanska misijonarja: škof Versiglia in

duhovnik Caravario. Ali ni bila njuna izredna stanovitnost v mukah in trpljenju tudi sad dela in molitve dobrega očeta Ljudevita! Čudovita so božja pota.

ČEŠČENJE *** MARIJE ***** POMOČNICE **

Rakovnik.

V letošnjem majniku je bilo opaziti nekaj, česar je manjkalo prejšnja leta: vztrajnost. Prejšnja leta se je začela majniška pobožnost z veliko udeležbo, potem pa je začel ogenj pojemat in udeležba se je polagoma manjšala. — Letos je bilo nasprotno. Ves čas je bila šmarnična pobožnost dobro obiskana. Še bolj ko v začetku je bilo svetišče polno zadnje dni šmar-nic.

Marijo Pomočnico kristjanov radi obiskujejo Marijini častilci. Zdaj ko manjka romarjev z dežele, jo tem marljiveje obiskujejo romarji iz Ljubljane, zlasti ob nedeljah in praznikih. V majniku pa tudi v popoldanskih urah o delavnikih ni manjkalo obiskov. Vsak čas so prihajali in poklekali pred oltar Pomočnice kristjanov in drsli po kolenih okrog nje, ter polagali pred Marijo svoje prošnje. Koliko vročih molitev je pohitelo k Mariji v mescu majniku, koliko solz je zdrknilo v majniku pred oltar Pomočnice kristjanov, solz trpljenja, pa tudi solz veselja in hvaležnosti. To ve le Marija, ki je usmiljeno poslušala molitve in sprejemala solze in vračala tolažbo, upanje in pomoč.

V letošnjem majniku smo videli prizore, ki jih dotlej ni bilo videti. Videli smo, da so šli po kolenih ne le okrog oltarja, ampak z Dolenjske ceste do svetišča. Med temi je bilo videti celo dva mladeniča. Storila sta tako obljubo. Ko sta prejela milost, sta izpolnila obljubo.

Trpljenje je marsikomu odprlo oči. Veliko jih je izprevidelo, da jim more

samo Marija še pomagati. Premnogim je tudi res pomagala. Od tod raste zaupanje v Pomočnico kristjanov.

Catanija.

Že od pamtiveka časté v župni cerkvi v Cataniji (Siciliji) tako imenovano La Vergine Ausiliatrice: Devico Pomočnico. Odkar so pa tam Salezijanci in Hčere Marije Pomočnice, se je češčenje Pomočnice kristjanov še bolj razvilo.

Procesija Marije Pomočnice kr. — kip

Žalosten dogodek v maju leta 1897 je dal ondotnemu prebivalstvu priliko, da je pokazalo svojo vero in ljubezen do don Boskove Marije.

Ponoči pred praznikom Marije Pomočnice je v cerkvi sv. Filipa Nerija zločinska roka oropala kip Marije Pomočnice kristjanov in odnesla ves nakit, ki ga je darovala Mariji pobožnost in hvaležnost ondotnih prebivalcev. Dobri meščani, silno užaljeni zaradi tega ropa, so hoteli za praznik Marije Pomočnice popraviti škodo. Med slovesno službo božjo je bilo opaziti v cerkvi nenavadno premikanje ljudstva. Vse se je zbiralo okrog Marijinega kipa. Kaj se je zgodilo? Bile so gospe in gospodične vseh stanov, ki so z občudovanja vredno pobožnostjo snemale svoje prstane, zapestnice, uhane, verižice, in več moških svoje ure in jih polagali pred kip Pomočnice kristjanov. Seveda se je o tem takoj povsod veliko govorilo. Posledica je bila, da se je popoldne začelo nepretrgano romanje pobožnih duš, ki so prinašale darove, da nadomeste, kar je odnesla zločinska roka. Preden se je približal večer, je bil kip Pomočnice kristjanov spet ves

v zlatu in srebru; nabralo se je več dragocenosti, kakor jih je odnesel ropar.

Chubut v Patagoniji.

V tej pokrajini je devet cerkva posvečenih Mariji Pomočnici kristjanov. Češčenje Marije Pomočnice je v teh krajih zelo razširjeno, čeprav ne manjka protestantskih naseljencev.

V Rawson, glavno mesto Chubuta, so nekatere osebe prinesle češčenje Pomočnice kristjanov iz Buenos Airesa. Ni bilo treba dolgo čakati in že so zgradili cerkev. Ko so dne 24. maja 1893 blagoslovili cerkev, se je pripetil poseben dogodek.

Nek protestant, ki je vstopil v katoliško Cerkev samo zato, da se je poročil s katoličanko, je živel brezverno. Tudi njegove žene, čeprav je bila katoličanka, ni bilo videti nikdar v cerkvi. Zgodilo se je pa, da je mož izvršil samomor. Zapustil je nekaj otrok. Dva izmed teh je sprejel salezijanski zavod. Dne 24. maja sta imela pristopiti k prvemu svetemu obhajilu. Iz radovednosti je prišla ta dan v cerkev tudi njuna mati. Ko je opazila v vseh navzočih veliko po-

Del množice pri spokorni pobožnosti na Rakovniku

božnost, še posebno pa pri svojih dveh sinovih, se je čutila ginjeno. Svoj pogled je obrnila v Marijo na oltarju, jo nekaj časa gledala in potem začela glasno vpiti: „Katoličanka sem; hočem se obhajati s svojima otrokoma!“ — Pristopil je duhovnik in jo peljal v zakristijo, da se prepriča, kako je poučena v veri. Videč, da je dosti poučena, jo je spovedal in ji dovolil, da pristopi s sinovoma h Gospodovi mizi. Sinova, prestrašena zaradi materinega vpitja, si nista upala prejeti sv. obhajila s svojimi tovariši. Ko se je pa mati spovedala, so ju opozorili, naj pristopita k obhajilu skupno z materjo. Bil je lep prizor, ko je mati klečala med dvema sinovoma in z veliko pobožnostjo prejela angelski kruh. To po milosti Marije Pomočnice kristjanov. Ta dan je bila prvič procesija s kipom Marije Pomočnice, katere se je z veliko pobožnostjo udeležila tudi izpreobrnjena mati s svojima sinovoma. Procesija je naredila tak vtis, da se od tlej tudi svetna oblast in vojaštvo udeležuje te procesije. Od tega dne je procesija v Rawsonu dogodek, ki

vzbuja velikansko navdušenje in se je udeležujejo celo protestantje.

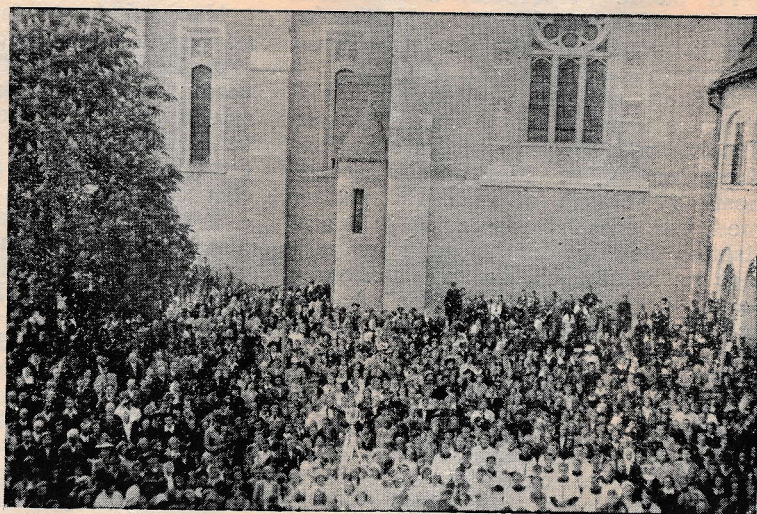
Valparaiso.

V lepem mestu Valparaisu, glavnem pristanišču čilenske republike, je češčenje Marije Pomočnice kristjanov lepo razvito in globoko v dušah ukoreninjeno. Segi nazaj v leto 1894, ko je bila zgrajena majhna cerkva v čast Mariji Pomočnici kristjanov. Velika vzpodbuda za to češčenje sta bili dve knjigi duhovnika Ortuzarja: „Življenje sv. Janeza Boska“ in knjiga z naslovom „K Jezusu po Mariji“. Ti dve knjigi sta zbudili željo po velikem svetišču v čast don Boskovi Mariji in želja se je uresničila leta 1901. Po groznem potresu, ki je porušil mesto, so s pomočjo vsega prebivalstva postavili novo, še večjo cerkev, kamor vsako leto iz vsega mesta vodijo prvoobhajance in prvoobhajanke, da se posvečajo Mariji. O tej priliki je veličastna nočna procesija s kipom Marije Pomočnice kristjanov, vsa v cvetju in svetlobi. Spremljajo jo dečki s prižganimi svečami, razna društva, godba in velik del meščanov.

Kdor s sodelovanjem podpira salezijanska podjetja, postane mnogozaslužen za vero in človeško družbo

Leon XIII.

Po procesiji Marije Pom. kr. na dvorišču — blagoslov z Najsvetejšim.

Pisma sotrudištvu

V tej številki Vestnika ste čitali, s kakšnim navdušenjem se je vršil v Ljubljani mesec majnik in kako lepo so se Ljubljančani pripravljali na posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Bilo je res ginljivo. Gotovo tudi v Vaših župnijah ni manjkalo podobne priprave in brez dvoma ste se vsi posvetili Marijinemu Srcu. Videli pa smo, da se gorečnost Slovencev ni zadovoljila samo s skupno posvetitvijo, ampak se je hotel vsak stan in vsako društvo še posebej posvetiti. Ali naj sotrudištvu dela v tem izjemo? Nikakor! Salezijansko sotrudištvo — smemo reči — je delo Matere božje: Marija je navdihnila don Boska, da ga je ustanovil. Salezijansko sotrudištvo spada k salezijanski družbi, ki je Marijino delo, kajti Marija je vodila don Boska in mu narekovala, kako naj ustanovi salezijansko družbo. Salezijansko sotrudištvo je prav tako širitelj češčenja Marije Pomočnice kristjanov kakor salezijanska družba. Torej še bolj ko drugi stanovi in druga društva ima sale-

zijansko sotrudištvo povod, da pokaže Mariji gorečnost in ji izkaže čast. Če so se posvetili drugi stanovi in druga društva posebej, naj se posveti posebej tudi salezijansko sotrudištvo! In to je storilo 30. majnika popoldne v kripti Marijinega svetišča na Rakovniku. Voditelj in lepo število navzočih so posvetili ne le sebe, ampak vse slovenske sotrudišnike in sotrudišnice, tudi tiste, ki so zunaj Ljubljane.

Upamo, da bo Marija kmalu izprosila mir, in tedaj bomo — posvečeni brezmadežnemu Srcu — spet delovali skupaj in to še z večjo gorečnostjo kakor nekoč, ker nas bo navduševala misel, da smo po tej posvetitvi še bolj Marijini in imamo še bolj pričakovati njene pomoči. Da bi skoraj prišel ta težko pričakovani čas! Molimo v ta namen k Mariji Pomočnici kristjanov!

Bodite pozdravljeni in vedno goreči častilci Marije Pomočnice kristjanov in marljivi sotrudišniki in sotrudišnice!

Voditelj.

Križarska vojska

„Širite dobro čtivo!“ To je sv. Janez Bosko vsak čas in povsod ponavljal. To je priporočal svojim sinovom, gojencem, še posebno pa svojim sotrudišnikom in sotrudišnicam.

Ni pa le priporočal, ampak tudi pisal in izdajal tako čtivo. Koliko lepih in poučnih knjig je izšlo izpod njegovega peresa!

Sedanji vrhovni predstojnik Salezijanske družbe se je zavzel z vso dušo za pospeševanje pouka v krščanskem nauku in preganjanje nevednosti v verskih stvarih. Da prodre med vse plasti ljudstva, si je izbral tiskano besedo: letake na 4 in knjižice na 32 straneh. Laskavo priznanje za naše slovenske „Knjižice“ je, da se je navdušil in odločil prav za njihovo obliko in njihov način obravnavanja verskih vprašanj. Tiskajo se v velikanskem novem zavodu, ki je bil zadnja leta postavljen v don Boskovem rojstnem kraju.

Ne bo odveč, če na kratko podamo vsebino vabila za sodelovanje pri tej

„križarski vojski krščanskega nauka“.

Namen te križarske vojske je: podajati ljudstvu, zlasti delavstvu, v poljudni in privlačni obliki verske resnice in moralna in socialna navodila svete Cerkve.

Navodila in priporočila za sodelavce: pouk naj bo jasen in prepričevalen, včasih v obliki pogovorov, brez zbadanja in polemike, po zgledu sv. Frančiška Sal. in sv. Janeza Boska. Vsak pisatelj naj ima pred očmi le eno misel: kako koristiti dušam.

V križarsko vojsko krščanskega nauka so povabljeni ne le pisatelji, ampak vsi katoliško misleči, ki naj širijo knjižice med ljudstvo.

Vabilo za sodelovanje se zaključuje z besedami: „Dne 15. aprila je sveti oče v pismu, naslovljenem na kardinala Maglioneja, govoril v potrebi verskega pouka in rekel, da bi morala biti skrb za širjenje verskega znanja skupna sveta križarska vojska. Poslušajmo svetega očeta!“

Zahvala

Marijinim družbam, ki so se udeležile procesije Marija Pomočnice z zastavami, in njihovim voditeljem, dekliškim družbam iz Ježice, iz župnije sv. Jakoba, sv. Petra, trnovski, frančiškanski, uršulinski, družbi gospa jezuitski in sv. Jakoba iskrena hvala. Iskrena hvala tudi voditeljem Marijinega vrtca pri sv. Jakobu in šolskega vrtca pri Hčerah Marije Pomočnice. — Hvala tudi vsem tistim, ki so sodelovali za sijaj procesije in darovalcem cvetic. Marija naj vsem prav bogato poplača!

Razno

Sklad Marije Pomočnice. — V zadnji številki Vestnika (maj - junij) smo govorili, kakšno pomanjkanje duhovnikov je povsod po svetu, posebno pa v misijonih. Dobrim kristjanom mora biti zelo pri srcu, da v tem pogledu prihite Cerkvi na pomoč in pomagajo, kolikor je v njihovi moči, dvigniti število duhovskih poklicev. Najti je lepo število dečkov, zlasti na deželi, ki so nadarjeni, imajo veselje do učenja in žele postati duhovniki, pa nimajo sredstev za šolanje. Lepo število takih je že prišlo do duhovskega stanu s pomočjo Sklada Marije Pomočnice. In prav za vzdrževanje takih priložimo vsako leto mesca maja Salezijanskemu Vestniku položnice z napisom „Sklad Marije Pomočnice.“ Tudi letos smo to storili in se jih je precej odzvalo. Vsem prav iskrena hvala!

Shranite priznanice! — Kadar pošiljate denar po položnici ali nakaz-

nici, shranite priznanico, da v slučaju, če naslovljenec ni prejel denarja, lahko zahtevate preiskavo, kje je poslan denar. To opozorimo, ker so se zgodile nerednosti.

Shod sotrudnic. — Shod sotrudnic je vsako zadnjo nedeljo v mescu v kripti pod cerkvijo. Kdor se udeleži, dobi popoln odpustek.

Kapela vernih duš. — Pod baziliko Marije Pomočnice kristjanov v Turinu je krasna kriptna, prostorna kakor zgoraj bazilika, posvečena dušam v vicah. Isto želimo storiti po vojski s prostori pod svetiščem Marije Pomočnice kristjanov na Rakovniku. Ves tisti prostor, če srečno prebijemo vojna leta, bomo predelali v lepo podzemsko kapelo, posvečeno dušam v vicah. Ta kapela z več oltarji bo kaj pripravna za prirejanje duhovnih vaj in bo prostor, kamor bodo radi prihajali Ljubljanci in deželani!

V prodajalni Mladinske založbe v Ljubljani

Stari trg 30

dobite razne mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potreščine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

Hodi za menoj!

(Mladeničem dobre volje)

Nekoč je prišel k Jezusu bogat mladenič in ga je vprašal, kaj naj stori, da prejme večno življenje. Jezus mu je odgovoril, naj spolnjuje zapovedi: „Ne ubijaj, ne prešuštvuj, ne kradi, ne pričaj po krivem, spoštuj očeta in mater in ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!“ Mladenič mu je rekel: „Vse to sem spolnjeval. Kaj mi je še treba?“ Jezus mu je rekel: „Ako hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj!“ (Mt 19, 16-22.)

„Hodi za menoj!“ Tako tudi še danes govori božji Zveličar marsikakšnemu mladeniču dobre volje. „Hodi za menoj in mi služi od blizu!“ Kje? V Salezijanski družbi, pri don Bosku. Don Bosko ti obljublja, da boš imel „dosti dela in dosti kruha, po smrti pa kotiček v nebesih.“

Za brate pomočnike se sprejemajo zdravi fantje v starosti od 15 do 25 let, ki so doma iz dobrih družin in imajo neomadeževano preteklost. Vrhu tega morajo imeti veselje do dela in veselje do skupnega življenja. Podrobnejša navodila in pojasnila daje: **Salezijanski inspektorat, Rakovnik, Ljubljana 8.** Pišite ali se zglasite osebno!

Naše knjige

Lemoyne-Vodè: **Sv. Janez Bosko**, v platno vezana knjiga L. 32.-, po pošti 35.

Dr. Jos. Valjavec: **Blaženi Janez Bosko**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Dr. Franc Walland: **Sv. Frančišek Saleški**; broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Dr. Jos. Valjavec: **Nevesta presvetega Srca**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Dr. Franc Knific: **Junak s pristave**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Dr. Jos. Valjavec: **Vzor mladine**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Janez Bosko - A. L.: **Mihec Mažone**; broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Auffray-Logar: **Vzgojna metoda sv.**

Pivek Janez: **Verskovzgojni nagovori za mladino**. Stane L. 8.-, po pošti 8.50.

Karg-Vodenik: **Mala skrivnost**, III. izdaja, broširana L. 2.-, po pošti 2.25.

Karg-Vodenik: **V Zveličarjevi šoli I del**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Karg-Vodè: **V Zveličarjevi šoli II. del**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Silvin Sardenko: **Marijine pesmi v Marijinih praznikih**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Dr. Jos. Valjavec: **Vzor Marijinih družbenic** broširana L. 1.-, po pošti 1.25.

KNJIŽICE: Oče domovine — Duhovni koledarček 1943 — Naše orožje — Odpri srce, odpri roke — Upaj, zaupaj — Papež za mir — Leta, mlada leta — Fantom — Dekletu na pot — Japonski zgled — Šilce pelinkovca — Za srečo — Naš oče

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8